

Haber-Yorum

Bahreyn Yöneticileri, Seleflerinin İngiltere'den Aldıkları Ajanlık Nişanını ve Onun Yolundan Gittiklerini Belirten Bir Kitabın Yayınlanması Talimatını Verdiler

Haber:

Bahreyn Stratejik, Uluslararası ve Enerji Araştırmaları Merkezi Mütevelli Heyeti Başkanı Dr. Şeyh Abdullah İbn Ahmed el-Halife, Bahreyn-İngiltere ilişkilerinin 200 yıl önceki başlangıcından bu yana güçlü dostluk ve karşılıklı saygıya dayandığını ve ülkenin "büyük" hükümdarı sayın "Majesteleri Kral" Hamed bin İsa el-Halife'nin (Allah onu korusun ve gözet sin) müreffeh döneminin gölgesindeki ortaklığın içerik ve gidişatlarının seçkinliği ve temposunun hızliliği göz önüne alındığında İngiltere'nin Bahreyn Krallığı için önemli bir stratejik müttefik olduğunu vurguladı. Bu açıklama, dün akşam yani Pazartesi günü, (Araştırmalar) Merkezi'nin genel merkezinde yeni bir yayın için şu başlık altında yapılan açılış töreni sırasında geldi: "Bahreyn Hükümdarı Şeyh Hamed bin İsa bin Ali el-Halife'nin 1932-1942 döneminde Bahreyn-İngiliz ilişkilerinin Yönleri." Merkezin İcra Direktörü Dr. Hamad İbrahim el-Abdullah tarafından kaleme alınan bu eser, İngiltere'nin Bahreyn Krallığı Büyükelçisi Ekselansları Sayın Roddy Darmond, çok sayıda üst düzey yetkili, basın ve medya temsilcisi ve ilgililerin huzurunda tanıtıldı... Hem Arapça hem de İngilizce olarak 197 sayfadan oluşan kitap, Bahreyn-İngilizlerin güçlü dostluk ilişkilerinin çeşitli yönlerini kutlamak amacıyla 1932'den 1942'ye kadar hüküm süren "azamet sahibi" Şeyh Hamed bin İsa bin Ali el-Halife dönemindeki Bahreyn-İngiliz ilişkilerinin tarihinden önemli bir dönemi ele almaktadır. Kitap, 1816'da başlayan Bahreyn-İngiliz ilişkisinin siyasi gelişimine kısa bir genel bakışı, İngiliz politikacılarının Bahreyn Hükümeti'nin İngiliz Danışmanı Sir Charles Belgrave'nin çalışmaları ve katkıları hakkındaki görüşlerini ve Bahreyn-İngiltere ikili ilişkilerinin geliştirilmesi konusunun araştırılmasının yanı sıra Şeyh Hamad'ın bindiği bir İngiliz gemisinde Bahreyn milli marşı için bir melodi projesi besteleme fikrini doğuran bir olayı da içeren konu ve dönemiyle ilgili birkaç ana eksene ışık tutuyor. Diğer taraftan İngiltere, Basra Körfezi'ndeki deniz üssünü Bahreyn'e taşımış ve aynı şekilde Şeyh Hamad'ın 1936'da İngiltere'ye yaptığı ziyaret, Bahreyn yöneticilerinin İngiltere'ye yapmış olduğu ilk resmi ziyaret olmuştur. Ziyaretin en önemli olaylarından biri de, Kral VIII. Edward'ın Şeyh Hamad'a bir şövalye komutanı rütbesi olan Hint İmparatorluğu Nişanı vermesi olmuştur. (Bahreyn Haber Ajansı 06/12/2022).

Yorum:

Bahreyn yöneticileri de dahil olmak üzere Arap yöneticileri, sürekli olarak Müslümanları kışkırtmayı alışkanlık haline getirmişlerdir. Zira sanki tek bir davanın ve tek bir dinin evlatlarıymış gibi ve sanki bizzat bu varlık Beytu'l Makdis'in işgalcisi değilmiş gibi Yahudi varlığının başkanını sıcak bir şekilde karşıladıklarını görüyorsunuz. Sonra da Yahudi varlığını türettiği gibi aynı şekilde onları da türeten İngiltere'ye teşekkür etmek için koşuşturuyorlar. Daha sonra onların takipçileri, hiç çekinmeden Bahreyn devletinin kuruluşunun İngiltere ile olan bağlantısından, daha ziyade Bahreyn hükümdarının bir İngiliz gemisindeyken ilham alarak Bahreyn marşını bestelediği fikrinden bahsediyorlar. Ardından da sanki Bahreyn Kralı İngiltere'nin Hindistan büyükelçisiymiş gibi İngiltere Kralı'nın Bahreyn Kralı'na vermiş olduğu "Hint İmparatorluğu" nişanını belgeliyorlar! Evet, artık Arap yöneticileri hiç utanmıyorlar ve Batılı ülkelere olan dostluklarıyla övünüyorlar. İslam ümmeti ise bundan beridir ve Allah'ı, Rasulü'nü ve salih müminleri dost edinmektedir.

Ümmet ile yöneticileri arasındaki ayrılığın mahiyetini, Hizb-ut Tahrir, Siyasi Fikirler adlı kitabında geçen "Ümmet ile Devlet Arasındaki Ayrılık ve Muhasebenin Farz Olması" başlıklı konuda ifade etmiştir. Zira orada şöyle geçmektedir: "Ümmet ve devlet arasındaki bu ayrılık, kafir devletlerin ülkeyi doğrudan yönettiği ve İngiliz mandasının ülkeye tatbik edildiği gün doğal ve zorunlu olmuştur. Ancak İngilizlerin otoritesi resmen ortadan kalktıktan ve yönetmeye başlayan ülkenin yöneticileri, ümmetin Müslüman evlatlarından olmaya başladıkdan sonra artık bu ayrılığın devam etmesinin hiçbir gerekçesi kalmayacaktır. Zira

halk kitleleri ile devlet arasındaki ilişkiler, tebaa yönetici ilişkisine ve yönetici ile tebaa arasındaki kaynaşmaya dönüşecektir. Ancak gerçek şu ki, bu ayrılık devam etti ve hala da devam ettiği gibi yöneticiler bir gurup ümmet ise başka bir gurup olarak kalmaya ve bu iki guruptan biri diğerinin karşıtı olarak kalmaya devam etmiştir. Ümmet, yöneticilerine İngilizlere baktığı gibi düşmanları olarak bakıyor, dahası belki de İngilizlerin zulmünden daha çok yöneticilerin zulmünü hissediyor. Yöneticiler ise ümmeti, kendilerine karşı komplo kuran, kendilerini yok etmek isteyen ve kendilerinin düşmanı olarak görüyorlar. Zira onlar ümmete tuzak kuruyorlar, ümmet de onlara tuzak kuruyor. Bu da ümmeti izzet ve refah yönünde bir adım atma noktasında umutsuz bir duruma sevk ettiği gibi yöneticileri de bir yabancıнын yardımıyla bile olsa iktidar koltuğunda kalmalarını sağlayacak şeyleri düşünmekle sınırlı kalmaya sevk ediyor. Böylece yöneticiler, sadece iki yüzlülük ve ümmeti ilerlemekten uzaklaştıran yöntemlerle ümmetin yükselmesini düşünmez hale geldiler ve ümmet üzerinde egemen olarak kalmaya devam etmek için ümmeti daima zayıf bir durumda bıraktılar.”

Şimdi bu uçurumu sona erdirmek için çözüm olarak kitabın anlattığı şeyleri tamamlamaktan daha iyi bir şey göremiyoruz: “Ümmet ve devlet arasındaki bu ayrılma durumu, ümmetin Allah'ın kendisine farz kıldığı yöneticileri muhasebe etme görevini yerine getirmemesinin ve otoritenin kaynağının kendisi olduğunu hissetmemesinin bir sonucudur. Zira şayet ümmet, otoritenin kaynağı olduğunu hissedip Allah'ın kendisine farz kıldığı yöneticileri muhasebe etme görevini yerine getirmiş olsaydı, kendisine hain ve düşmanı olan bir yönetici hükmedemez, ümmet ile yönetici arasındaki bu ayrılma olmaz, bu zayıflık, bu parçalanmışlık ve bu gerileme içinde olmaz ve kendisini doğrudan yöneten kişi Müslümanların evlatlarından biri olsaydı bizzat kafirlerin nüfuzu altında kalmaya devam etmezdi. Bu nedenle ümmetin, kendisi ve yöneticilerin tek bir varlık olması (ümmetin ve devletin tek bir grup olması) için yöneticileri muhasebe etme farzını yerine getirmesi, yöneticilere karşı hak sözü söylemesi, yöneticilerin değişmesi veya onları değiştirmek için güçlü ve ciddi bir şekilde çalışması gerekir. Dolayısıyla ümmet bunun için acele etmediği sürece, yok oluncaya ve bu yok oluşu görünceye kadar görmüş olduğumuz bu çöküş hiç şüphesiz çok hızlı bir şekilde devam edecektir. Bu yüzden İslam, Müslümanlara yöneticileri muhasebe etmeyi farz kılmış ve onlara, yöneticileri muhasebe etmelerini ve her nerede olursa olsun Allah için hiçbir kınayıcının kınamasından korkmadan hak sözü söylemelerini emretmiştir. Hak söze ve onu açık bir şekilde haykırmaya gelince; Müslümanlar İkinci Akabe Biati'nda Rasul Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e biat ettiklerinde hak sözü söylemek üzere biat etmişlerdir. Zira biat metninde şöyle dedikleri geçmektedir: وَأَنْ نَقُولَ الْحَقَّ أَيْنَمَا كَانَ لَا نَخَافُ فِي اللَّهِ لَوْمَةً لَانَّمْ **“Her nerede olursa olsun hakkı söylememize, Allah için hiçbir laiminden (kınayanın kınamasından) korkmamaya biat ediyoruz.”**

Bu nedenle İslam ümmetinin, bu meseleyi benimsemekten ve bu yöneticilere karşı etkili bir şekilde açıkça haykırmaktan başka çaresi yoktur... Talep edebileceği en az şey, ihanetin son bulması ve ajanlığın ve kafirlerle iş birliğinin son bulması olmalı ve her zaviyede İslami siyasi merkezi inşa etmek için çalışmalıdır. Aksi taktirde İslam ümmetinin kalkınma sürecinin yeniden uzamasından korkmak gerekir.

Allahu Teala şöyle buyurmuştur: وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا لَّا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَدِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ * فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنْجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَدَابِ بَنِي سَامِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ **“İçlerinden bir topluluk: "Allah'ın helâk edeceği yahut şiddetli bir şekilde azap edeceği bir kavme ne diye öğüt veriyorsunuz?" dedi. (Öğüt verenler) dediler ki: Rabbinize mazeret beyan edelim diye bir de sakınırlar ümidiyle (öğüt veriyoruz). Onlar kendilerine yapılan uyarıları unutunca, biz de kötülükten men edenleri kurtardık, zulmedenleri de yapmakta oldukları kötülüklerden ötürü şiddetli bir azap ile yakaladık.”** [Araf 164-165]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Nizar Cemal